

ข้อบังคับมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี
ว่าด้วยการอุทธรณ์และร้องทุกข์
พ.ศ. ๒๕๖๗

โดยที่เป็นการสมควรปรับปรุงข้อบังคับที่เกี่ยวข้องกับการอุทธรณ์และร้องทุกข์ให้สอดคล้องกับ
บทบัญญัติในกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา เพื่อให้มีความเหมาะสมยิ่งขึ้น

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๗ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบัน
อุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ประกอบกับมาตรา ๑๗ (๒) (๑๓) และ (๑๔) แห่งพระราชบัญญัติ
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล พ.ศ. ๒๕๔๘ และมติสภามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี ในการประชุม
ครั้งที่ ๑๙/๒๕๖๗ เมื่อวันที่ ๓๐ เดือน ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๖๗ จึงออกข้อบังคับไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ข้อบังคับนี้เรียกว่า “ข้อบังคับมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี ว่าด้วยการอุทธรณ์
และร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๖๗”

ข้อ ๒ ข้อบังคับนี้ให้ใช้บังคับนับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศเป็นต้นไป

ข้อ ๓ ให้ยกเลิก ข้อบังคับมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี ว่าด้วยคณะกรรมการอุทธรณ์
และร้องทุกข์ประจำมหาวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๖๒

ข้อ ๔ ในข้อบังคับนี้

“มหาวิทยาลัย” หมายความว่า มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี

“สภามหาวิทยาลัย” หมายความว่า สภามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี

“อธิการบดี” หมายความว่า อธิการบดีมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี

“รองอธิการบดี” หมายความว่า รองอธิการบดีมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี

“คณะกรรมการ” หมายความว่า คณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยี
ราชมงคลธัญบุรี

“หัวหน้าส่วนราชการ” หมายความว่า ผู้ดำรงตำแหน่ง คณบดี ผู้อำนวยการสถาบัน หรือ
หัวหน้าส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่าคณะแต่งตั้งโดยการสรรหาตามข้อบังคับมหาวิทยาลัย
เทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี

“ข้าราชการ” หมายความว่า ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา ในมหาวิทยาลัย
เทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี

“พนักงานมหาวิทยาลัย” หมายความว่า พนักงานมหาวิทยาลัย ในมหาวิทยาลัยเทคโนโลยี
ราชมงคลธัญบุรี

“พนักงานราชการ” หมายความว่า พนักงานราชการ ในมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี

“ลูกจ้างประจำ” หมายความว่า ลูกจ้างประจำ ในมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี

“พนักงานพิเศษเงินรายได้” หมายความว่า พนักงานพิเศษเงินรายได้ ในมหาวิทยาลัยเทคโนโลยี
ราชมงคลธัญบุรี

ข้อ ๕ ให้อธิการบดีเป็นผู้รักษาการตามข้อบังคับนี้ มีอำนาจวินิจฉัยชี้ขาดปัญหาเกี่ยวกับการปฏิบัติ และให้มีอำนาจออกระเบียบ ประกาศคำสั่งหรือข้อปฏิบัติเกี่ยวกับการดำเนินการดังกล่าวที่ไม่ขัดหรือแย้งกับ ข้อบังคับนี้

หมวด ๑ คณะกรรมการ

ข้อ ๖ ให้สภามหาวิทยาลัยแต่งตั้งคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ เรียกโดยย่อว่า “ก.อ.ม.” ประกอบด้วย

- (๑) กรรมการสภามหาวิทยาลัยผู้ทรงคุณวุฒิคนหนึ่ง เป็นประธานกรรมการ
- (๒) กรรมการสภามหาวิทยาลัยจากตัวแทนคณาจารย์และข้าราชการซึ่งเลือกกันเอง จำนวน
หนึ่งคน เป็นกรรมการ
- (๓) กรรมการสภามหาวิทยาลัยจากตัวแทนสายสนับสนุน จำนวนหนึ่งคน เป็นกรรมการ
- (๔) กรรมการจากอดีตหัวหน้าส่วนราชการซึ่งพ้นวาระเกิน ๑ ปี แต่งตั้งตามคำแนะนำของ
อธิการบดี จำนวนหนึ่งคน เป็นกรรมการ
- (๕) ผู้ทรงคุณวุฒิภายนอกที่สภามหาวิทยาลัยแต่งตั้งตามคำแนะนำของอธิการบดี จำนวนสอง
คน เป็นกรรมการ
- (๖) รองอธิการบดีหรือผู้ช่วยอธิการบดีตามคำแนะนำของอธิการบดี เป็นกรรมการและ
เลขานุการ

ทั้งนี้ อาจแต่งตั้งข้าราชการหรือพนักงานมหาวิทยาลัย อีกหนึ่งคน เป็นผู้ช่วยเลขานุการ

ให้สภามหาวิทยาลัยมีอำนาจแต่งตั้งที่ปรึกษาได้ตามความเห็นหรือคำแนะนำของคณะกรรมการ
กรรมการต้องไม่เป็นผู้ดำรงตำแหน่งกรรมการบริหารงานบุคคลประจำมหาวิทยาลัยในขณะเดียวกัน
ข้อ ๗ ให้กรรมการมีวาระการดำรงตำแหน่งคราวละสามปี แต่อาจได้รับการแต่งตั้งหรือได้รับ
เลือกใหม่อีกได้ นอกจากพ้นจากตำแหน่งตามวาระแล้ว กรรมการพ้นจากตำแหน่งเมื่อ

- (๑) ตาย
- (๒) ลาออก
- (๓) ถูกลงโทษทางวินัยอย่างร้ายแรงหรือถูกสั่งให้ออกจากราชการ เพราะเหตุมีมลทินหรือ
มัวหมองในกรณีที่ถูกลบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรง
- (๔) เป็นบุคคลล้มละลาย คนไร้ความสามารถ หรือคนเสมือนไร้ความสามารถ
- (๕) ถูกจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก
- (๖) พ้นจากการเป็นกรรมการสภามหาวิทยาลัย รองอธิการบดี หัวหน้าส่วนราชการ หรือ
กรรมการสภาคณาจารย์และข้าราชการ แล้วแต่กรณี

ในกรณีที่ตำแหน่งกรรมการว่างลงก่อนครบวาระ ให้ดำเนินการให้ได้มาซึ่งกรรมการใหม่แทน
ตำแหน่งที่ว่างลงภายในกำหนดหกสิบวัน เว้นแต่วาระของกรรมการเหลือไม่ถึงเก้าสิบวัน จะไม่ดำเนินการให้ได้มา
ซึ่งกรรมการใหม่แทนก็ได้ ให้ผู้ซึ่งมาแทนอยู่ในตำแหน่งเท่ากับวาระที่เหลืออยู่ของผู้ซึ่งตนแทน และให้กรรมการ
เท่าที่เหลืออยู่ปฏิบัติหน้าที่ต่อไปได้โดยให้ถือว่าคณะกรรมการประกอบด้วยกรรมการเท่าที่มีอยู่ เว้นแต่มีกรรมการ
เหลืออยู่ไม่ถึงกึ่งหนึ่งของทั้งหมด

/ในกรณี...

ในกรณีที่คณะกรรมการพ้นจากตำแหน่งตามวาระ แต่ยังไม่ได้ดำเนินการให้ใหม่ซึ่งคณะกรรมการชุดใหม่ ให้คณะกรรมการชุดเดิมปฏิบัติหน้าที่ต่อไปจนกว่าจะมีการแต่งตั้งคณะกรรมการชุดใหม่

ข้อ ๘ กรรมการจะทำการพิจารณาเรื่องอุทธรณ์หรือร้องทุกข์ไม่ได้ในกรณีดังต่อไปนี้

- (๑) เป็นคู่กรณีเอง
- (๒) เป็นคู่หมั้นหรือคู่สมรสของคู่กรณี
- (๓) เป็นญาติของคู่กรณี คือเป็นบุพการีหรือผู้สืบสันดานไม่ว่าชั้นใด ๆ หรือพี่น้องร่วมบิดามารดาหรือร่วมบิดาหรือมารดา หรือลูกพี่ลูกน้องนับได้เพียงภายในสามชั้น หรือเป็นญาติเกี่ยวพันทางแต่งงานนับได้เพียงสองชั้น
- (๔) เป็นหรือเคยเป็นผู้แทนโดยชอบธรรมหรือผู้พิทักษ์หรือผู้แทนหรือตัวแทนของคู่กรณี
- (๕) เป็นเจ้าหนี้หรือลูกหนี้ หรือเป็นนายจ้างของคู่กรณี
- (๖) เหตุอื่นใดที่มีสภาพร้ายแรงที่อาจทำให้การพิจารณาไม่เป็นกลาง
- (๗) กรณีอื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวงซึ่งออกตามความในกฎหมายว่าด้วยวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง

หน้าที่และอำนาจ

หมวด ๒

ข้อ ๙ คณะกรรมการมีหน้าที่และอำนาจดังต่อไปนี้

- (๑) พิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์คำสั่งลงโทษภาคทัณฑ์ ตัดเงินเดือน ลดเงินเดือนของข้าราชการ
- (๒) พิจารณาและวินิจฉัยอุทธรณ์คำสั่ง ให้ออกจากราชการ เลิกจ้างก่อนครบสัญญาจ้างลงโทษวินัยไม่ร้ายแรง และวินัยอย่างร้ายแรง ของพนักงานมหาวิทยาลัย พนักงานราชการ ลูกจ้างประจำ และพนักงานพิเศษเงินรายได้
- (๓) พิจารณาเรื่องร้องทุกข์ ของข้าราชการ พนักงานมหาวิทยาลัย พนักงานราชการ ลูกจ้างประจำ และพนักงานพิเศษเงินรายได้ ที่ไม่ได้รับความเป็นธรรมหรือมีความคับข้องใจเนื่องจากการกระทำหรือคำสั่งของผู้บังคับบัญชา
- (๔) มีอำนาจในการออกกระเปียบ หลักเกณฑ์ ในการพิจารณาอุทธรณ์และร้องทุกข์
- (๕) มีอำนาจในการแต่งตั้งคณะอนุกรรมการ หรือบุคคลหนึ่งบุคคลใดเพื่อพิจารณาหรือกระทำการอย่างใดตามที่คณะกรรมการมอบหมายได้

(๖) ปฏิบัติตามหน้าที่อื่นตามที่สภามหาวิทยาลัยมอบหมาย

ในการพิจารณาอุทธรณ์และการพิจารณาร้องทุกข์ตามข้อบังคับนี้ เมื่อคณะกรรมการได้พิจารณา วินิจฉัยอุทธรณ์แล้วเสร็จ ให้เสนอความเห็นและข้อวินิจฉัยต่อสภามหาวิทยาลัย แล้วให้สภามหาวิทยาลัย พิจารณามีมติ และมีอำนาจในการแจ้งสิทธิฟ้องคดีต่อศาลปกครองให้ผู้อุทธรณ์ทราบ

ข้อ ๑๐ การประชุมของคณะกรรมการต้องมีกรรมการมาประชุมไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวน กรรมการที่มีอยู่จึงจะเป็นองค์ประชุม

ถ้าไม่มีประธานกรรมการหรือประธานกรรมการไม่มาประชุม หรือไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ให้ กรรมการที่มาประชุมเลือกกรรมการคนหนึ่งเป็นประธานในที่ประชุม

การประชุมของคณะกรรมการ หากมีการพิจารณาเรื่องเกี่ยวกับตัวกรรมการผู้ใดโดยเฉพาะ หรือในการพิจารณาเรื่องใด หากกรรมการเป็นผู้มีส่วนได้เสีย กรรมการผู้นั้นไม่มีสิทธิร่วมประชุม และให้ถือว่า คณะกรรมการประกอบด้วยกรรมการทุกคนที่มีสิทธิร่วมประชุม

ข้อ ๑๑ การลงมติของที่ประชุมให้ถือเสียงข้างมาก กรรมการคนหนึ่งให้มีหนึ่งเสียงในการลงคะแนน หากคะแนนเสียงเท่ากัน ให้ประธานในที่ประชุมออกเสียงเพิ่มขึ้นเสียงหนึ่งเป็นเสียงชี้ขาด การพิจารณาเรื่องใด หากไม่มีผู้คัดค้าน ให้ประธานถามที่ประชุมว่ามีผู้เห็นเป็นอย่างอื่นหรือไม่ หากไม่มีผู้เห็นเป็นอย่างอื่น ให้ถือว่า ที่ประชุมมีมติเอกฉันท์ในเรื่องนั้น

ในการประชุมต้องมีรายการการประชุมเป็นลายลักษณ์อักษร หากมีความเห็นแย้งให้บันทึกความเห็นแย้งพร้อมทั้งเหตุผลไว้ในรายงานการประชุม และหากกรรมการฝ่ายข้างน้อยเสนอความเห็นแย้งเป็นหนังสือ ให้บันทึกความเห็นแย้งนั้นไว้ด้วย

หมวด ๓

การอุทธรณ์และการพิจารณา

ข้อ ๑๒ ผู้อุทธรณ์มีสิทธิอุทธรณ์ตามข้อบังคับนี้ได้ในกรณีดังนี้

(๑) ข้าราชการที่ถูกลงโทษวินัยไม่ร้ายแรง ยกเว้นในกรณีข้าราชการที่ถูกสั่งลงโทษปลดออก หรือไล่ออกให้ใช้สิทธิอุทธรณ์ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๔๗

(๒) พนักงานมหาวิทยาลัย พนักงานราชการ ลูกจ้างประจำ และพนักงานพิเศษเงินรายได้ ที่ไม่ร้ายแรง หรือวินัยอย่างร้ายแรง และให้รวมถึงคำสั่งให้ออกจากราชการในกรณีอื่นด้วย

ข้อ ๑๓ การอุทธรณ์ให้อุทธรณ์ได้สำหรับตนเองเท่านั้น จะอุทธรณ์แทนผู้อื่นหรือมอบหมายให้ผู้อื่นเป็นผู้อุทธรณ์แทนไม่ได้ และให้ทำคำอุทธรณ์เป็นหนังสือยื่นต่อประธานกรรมการภายในกำหนดสามสิบวัน นับแต่วันที่ได้รับแจ้งคำสั่งลงโทษ

คำอุทธรณ์ให้ใช้ถ้อยคำสุภาพและอย่างน้อยต้องมีสาระสำคัญ ดังต่อไปนี้

(๑) ชื่อ ตำแหน่ง สังกัด และที่อยู่สำหรับการติดต่อเกี่ยวกับการอุทธรณ์ของผู้อุทธรณ์

(๒) วันที่ได้รับแจ้งคำสั่งลงโทษ ที่เป็นเหตุแห่งการอุทธรณ์

(๓) การปฏิบัติหรือไม่ปฏิบัติที่เป็นเหตุแห่งการอุทธรณ์

(๔) รายละเอียดข้อเท็จจริงหรือข้อกฎหมาย และพยานหลักฐาน (ถ้ามี) พร้อมรับรองสำเนาถูกต้อง

ทุกฉบับ

(๕) คำขอของผู้อุทธรณ์

(๖) ลายมือชื่อของผู้อุทธรณ์

ในกรณีที่ผู้อุทธรณ์ไม่สามารถยื่นอุทธรณ์ได้ด้วยตนเอง ให้ผู้อุทธรณ์ทำหนังสือมอบอำนาจให้ผู้อื่นยื่นอุทธรณ์แทนได้

เมื่อได้รับอุทธรณ์ให้กองกฎหมายของมหาวิทยาลัยรับเรื่องอุทธรณ์และออกใบรับอุทธรณ์ หรือมีหนังสือแจ้งการรับเรื่องอุทธรณ์ให้ผู้อุทธรณ์ทราบแล้วแต่กรณี

ข้อ ๑๔ หากผู้อุทธรณ์ประสงค์จะแถลงการณ์ด้วยวาจาในชั้นพิจารณาของคณะกรรมการให้แสดงความประสงค์ไว้ในหนังสืออุทธรณ์ หรือจะทำเป็นหนังสือต่างหากก็ได้ แต่ต้องยื่นหรือส่งหนังสือขอแถลงการณ์ ด้วยวาจาต่อประธานกรรมการภายในสิบห้าวันนับแต่วันยื่นหนังสือหรือส่งหนังสืออุทธรณ์หรือก่อนที่คณะกรรมการเริ่มพิจารณาอุทธรณ์

เมื่อได้ยื่นหรือส่งหนังสืออุทธรณ์ไว้แล้ว ผู้อุทธรณ์จะยื่นหรือส่งคำแถลงการณ์หรือเอกสารหลักฐานเพิ่มเติมก่อนที่คณะกรรมการเริ่มพิจารณาอุทธรณ์ก็ได้ โดยยื่นหนังสือต่อประธานกรรมการ

/ในกรณี...

ในกรณีที่ผู้อุทธรณ์ขอแถลงการณ์ด้วยวาจา ให้คณะกรรมการรับฟังผู้อุทธรณ์ทุกกรณี และผู้ที่มีสิทธินำทนายความหรือที่ปรึกษาซึ่งมิใช่พยานของตนเข้ามาในกระบวนการพิจารณาของคณะกรรมการได้คนหนึ่ง การใดที่ทนายความหรือที่ปรึกษาได้กระทำลงต่อหน้าผู้อุทธรณ์หรือคณะกรรมการให้ถือว่าเป็นการแทนผู้ยื่น เว้นแต่ผู้อุทธรณ์จะได้คัดค้านเสียในขณะนั้น และหากคณะกรรมการพิจารณาเห็นว่าการแถลงการณ์ด้วยวาจาไม่จำเป็นแก่การพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์จะให้การแถลงการณ์ด้วยวาจาก็ได้

ในกรณีที่ผู้อุทธรณ์ประสงค์จะขอแถลงการณ์ด้วยวาจา ให้คณะกรรมการแจ้งผู้บังคับบัญชา ผู้ส่งลงโทษหรือเพิ่มโทษทราบว่าจะแถลงแก้อุทธรณ์ด้วยวาจาให้มาแถลงแก้อุทธรณ์ด้วยวาจาหรือมอบหมายเป็นหนังสือให้บุคคลที่เกี่ยวข้องเป็นผู้แทนมาแถลงแก้อุทธรณ์ด้วยวาจาต่อที่ประชุมครั้งนั้นได้ ทั้งนี้ ให้แจ้งล่วงหน้าตามควรแก่กรณี และเพื่อประโยชน์ในการแถลงแก้อุทธรณ์ด้วยวาจาดังกล่าว ให้ผู้ส่งลงโทษหรือเพิ่มโทษ หรือผู้แทนเข้าฟังคำแถลงการณ์ด้วยวาจาของผู้อุทธรณ์ได้

ข้อ ๑๕ ผู้อุทธรณ์มีสิทธิคัดค้านกรรมการโดยทำเป็นหนังสือแสดงข้อเท็จจริงที่เป็นเหตุแห่งการคัดค้านยื่นต่อประธานกรรมการก่อนพิจารณาอุทธรณ์แล้วเสร็จ

ถ้ากรรมการผู้ยื่น มีเหตุอย่างใดอย่างหนึ่ง ดังต่อไปนี้

(๑) เป็นผู้บังคับบัญชาผู้เป็นเหตุแห่งการอุทธรณ์

(๒) มีส่วนได้เสียในเรื่องที่อุทธรณ์

(๓) มีสาเหตุโกรธเคืองกับผู้อุทธรณ์

(๔) มีความเกี่ยวพันทางเครือญาติหรือทางการสมรสกับบุคคลตาม (๑) (๒) หรือ (๓) อันอาจก่อให้เกิดความไม่เป็นธรรมแก่ผู้อุทธรณ์

(๕) เป็นญาติของคู่กรณีหรือผู้อุทธรณ์ คือ เป็นบุพการีหรือผู้สืบสันดานไม่ว่าชั้นใด ๆ หรือเป็นพี่น้องหรือลูกพี่ลูกน้องนับได้เพียงภายในสามชั้น หรือเป็นญาติที่เกี่ยวข้องทางแต่งงานนับได้เพียงสองชั้น

เมื่อประธานกรรมการได้รับหนังสือคัดค้าน ให้แจ้งคณะกรรมการทราบก่อนเริ่มพิจารณาอุทธรณ์กรรมการซึ่งถูกคัดค้านอาจถอนตัวจากการพิจารณาอุทธรณ์

กรณีที่กรรมการผู้ถูกคัดค้านมิได้ขอลอนตัว ให้ที่ประชุมคณะกรรมการพิจารณาข้อเท็จจริงที่คัดค้านหากที่ประชุมมีมติด้วยคะแนนเสียงไม่น้อยกว่าสองในสามของกรรมการที่ไม่ถูกคัดค้าน เห็นว่าข้อเท็จจริงนั้นน่าเชื่อถือให้แจ้งกรรมการผู้ยื่นทราบ และไม่ให้เข้าร่วมพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์เรื่องนั้น เว้นแต่ให้กรรมการผู้ร่วมพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์จะเป็นประโยชน์ยิ่งกว่าเพราะจะทำให้ได้ความเป็นธรรมจะอนุญาตให้เข้าร่วมพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์เรื่องร้องทุกข์ก็ได้

เว้นแต่การถอนตัวหรือการขอให้ถอนตัวจะมีผลกระทบต่อองค์ประชุม คณะกรรมการอาจให้กรรมการผู้ยื่นเข้าร่วมประชุมต่อไปได้ แต่กรรมการผู้ยื่นไม่มีสิทธิในการแสดงความเห็นและลงมติในเรื่องนั้น

กรณีที่กรรมการผู้ถูกคัดค้านที่ถูกสั่งไม่ให้ร่วมพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์หรือถอนตัวเพราะมีเหตุถูกคัดค้านย่อมไม่กระทบถึงการกระทำใด ๆ ที่ได้กระทำไปแล้วก่อนหน้านี้

ข้อ ๑๖ เพื่อประโยชน์ในการนับระยะเวลาอุทธรณ์ ให้ถือว่าวันที่ผู้รับคำสั่งลงลายมือชื่อรับทราบคำสั่งเป็นวันรับแจ้งคำสั่ง

ในการแจ้งคำสั่งพร้อมสำเนาคำสั่งให้ผู้รับคำสั่งทราบ หากผู้รับคำสั่งทั้งที่ยินยอมลงลายมือชื่อรับทราบ ให้ผู้แจ้งคำสั่งทำบันทึกลงวัน เดือน ปี เวลา และสถานที่ ไว้เป็นหลักฐาน พร้อมทั้งให้ลงพยานรู้เห็นในการแจ้งคำสั่ง โดยให้ถือว่าวันที่แจ้งนั้นเป็นวันที่ได้รับทราบคำสั่ง

ในกรณีแจ้งเป็นหนังสือทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับไปให้ผู้รับคำสั่ง ณ ที่อยู่ของผู้รับคำสั่ง ซึ่งปรากฏตามหลักฐานของทางราชการ โดยส่งสำเนาคำสั่งไปให้สองฉบับเพื่อให้ผู้รับคำสั่งเก็บไว้หนึ่งฉบับและให้ผู้รับคำสั่งลงลายมือชื่อและวันเดือนปีที่รับทราบคำสั่งส่งกลับคืนมาเพื่อเก็บเป็นหลักฐานหนึ่งฉบับ ในกรณีเช่นนี้เมื่อครบกำหนดสิบห้าวันนับแต่วันที่ปรากฏในใบตอบรับทางไปรษณีย์ลงทะเบียนว่าผู้รับคำสั่งได้รับเอกสารดังกล่าวหรือมีผู้รับแทนแล้ว หรือไม่ยอมรับไว้ด้วยเหตุใด แม้ผู้รับคำสั่งยังไม่ได้รับสำเนาคำสั่งฉบับที่ให้ผู้รับคำสั่งลงลายมือชื่อและวันเดือนปีที่รับทราบคำสั่งส่งกลับคืนมา ให้ถือว่าผู้รับคำสั่งได้รับแจ้งแล้ว

ข้อ ๑๗ อุทธรณ์ที่คณะกรรมการจะรับไว้พิจารณาได้ต้องเป็นอุทธรณ์ที่ถูกต้องตามข้อ ๑๒ และข้อ ๑๓ โดยต้องยื่นภายในกำหนดระยะเวลาตามข้อบังคับนี้

ข้อ ๑๘ ผู้อุทธรณ์จะขอถอนอุทธรณ์ก่อนที่คณะกรรมการพิจารณาวินิจฉัยเสร็จสิ้นทำเป็นหนังสือยื่นต่อประธานกรรมการ เมื่อได้ถอนอุทธรณ์แล้วการพิจารณาอุทธรณ์ให้ถือเป็นที่สุด

ข้อ ๑๙ ในกรณีที่ผู้รับคำสั่งโอนไปสังกัดส่วนราชการอื่นก่อนครบกำหนดยื่นอุทธรณ์ให้ผู้นั้นยื่นอุทธรณ์ต่อหัวหน้าส่วนราชการที่โอนไปสังกัด

กรณีที่ผู้อุทธรณ์ได้โอนไปสังกัดส่วนราชการอื่นหลังจากที่ได้ยื่นอุทธรณ์ไว้แล้ว และอยู่ระหว่างการพิจารณา ให้มหาวิทยาลัยส่งเรื่องอุทธรณ์และเอกสารหลักฐานที่เกี่ยวข้องไปให้หัวหน้าส่วนราชการตามวรรคแรกเป็นผู้พิจารณาดำเนินการ

ข้อ ๒๐ การพิจารณาอุทธรณ์คณะกรรมการพิจารณาจากข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานที่ปรากฏในคำอุทธรณ์ และให้รวมไปถึงสำนวนการสอบสวนทางวินัยด้วย

ในกรณีที่คณะกรรมการเห็นว่าข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานยังไม่เพียงพอต่อการพิจารณา คณะกรรมการอาจแสวงหาพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องเพิ่มเติมจากคู่กรณี หน่วยราชการ รัฐวิสาหกิจ หน่วยงานอื่นของรัฐ ห้างหุ้นส่วน บริษัท หรือบุคคลใด หรือขอให้ผู้แทนหน่วยราชการ รัฐวิสาหกิจ หน่วยงานอื่นของรัฐ ห้างหุ้นส่วน บริษัท บุคคลใดมาให้อรรถาธิบายหรือชี้แจงข้อเท็จจริงเพื่อประกอบการพิจารณาได้ รวมทั้งออกไปตรวจสอบสถานที่ด้วยก็ได้

ในการพิจารณาอุทธรณ์หากคณะกรรมการเห็นสมควรที่จะต้องสอบสวนใหม่หรือสอบถามเพิ่มเติมเพื่อประโยชน์แห่งความถูกต้องและเหมาะสมตามความเป็นธรรม ให้มีอำนาจสอบสวนใหม่หรือสอบสวนเพิ่มเติมในเรื่องนั้นได้ตามความจำเป็น โดยจะสอบสวนเองหรือแต่งตั้งคณะกรรมการดำเนินการการสอบสวนใหม่หรือสอบสวนเพิ่มเติมแทนก็ได้ หรือกำหนดประเด็นหรือข้อสำคัญที่ต้องการทราบส่งไปให้ผู้สอบสวนเดิมทำการสอบสวนเพิ่มเติมได้

ข้อ ๒๑ บันทึกสรุปคำวินิจฉัยอุทธรณ์อย่างน้อยต้องประกอบด้วย

(๑) ชื่อผู้อุทธรณ์

(๒) ชื่อคู่กรณีในการอุทธรณ์

(๓) สรุปคำอุทธรณ์ และคำขอของผู้อุทธรณ์

(๔) สรุปข้อเท็จจริง ข้อกฎหมาย และพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้อง

(๕) ประเด็นที่พิจารณา

(๖) สรุปคำวินิจฉัยหรือมติที่ประชุมของคณะกรรมการ คำวินิจฉัยอุทธรณ์ตามวรรคหนึ่ง ต้องลงลายมือชื่อของกรรมการที่มีอำนาจวินิจฉัยอุทธรณ์

ข้อ ๒๒ การพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ของคณะกรรมการ

(๑) หากพิจารณาเห็นว่าการสั่งลงโทษ ถูกต้องเหมาะสมกับความผิดแล้วให้มีมติยกอุทธรณ์

(๒) หากเห็นว่าการสั่งลงโทษทางวินัย ของข้าราชการ พนักงานมหาวิทยาลัย พนักงานราชการ ลูกจ้างประจำ และพนักงานพิเศษเงินรายได้ ถูกต้องเหมาะสมกับความผิดแล้วให้มีมติยกอุทธรณ์

(๓) หากเห็นว่าการสั่งลงโทษทางวินัย ของข้าราชการ พนักงานมหาวิทยาลัย พนักงานราชการ ลูกจ้างประจำ และพนักงานพิเศษเงินรายได้ ไม่ถูกต้องหรือไม่เหมาะสมกับความผิด และเห็นว่าผู้อุทธรณ์ได้กระทำผิดวินัยไม่ร้ายแรง ควรได้รับโทษเบาลง ให้มีมติให้ลดโทษเป็นสถานโทษหรืออัตราโทษที่เบาลงได้

(๔) หากเห็นว่าการสั่งลงโทษทางวินัย ของข้าราชการ พนักงานมหาวิทยาลัย พนักงานราชการ ลูกจ้างประจำ และพนักงานพิเศษเงินรายได้ ไม่ถูกต้องหรือไม่เหมาะสมกับความผิด และเห็นว่าผู้อุทธรณ์ได้กระทำผิดวินัยไม่ร้ายแรง แต่ควรได้รับโทษหนักขึ้น ให้มีมติเพิ่มโทษเป็นสถานโทษหรืออัตราโทษที่หนักขึ้นได้

(๕) หากเห็นว่าการสั่งลงโทษทางวินัย ของข้าราชการ พนักงานมหาวิทยาลัย พนักงานราชการ ลูกจ้างประจำ และพนักงานพิเศษเงินรายได้ ไม่ถูกต้องหรือไม่เหมาะสมกับความผิด และเห็นว่าผู้อุทธรณ์ได้กระทำผิดวินัยไม่ร้ายแรง ซึ่งเป็นการทำผิดวินัยเล็กน้อยและมีเหตุอันควรลดโทษ ให้มีมติให้สั่งลดโทษโดยให้ทำทัณฑ์บนเป็นหนังสือหรือว่ากล่าวตักเตือนก็ได้

(๖) หากเห็นว่าการสั่งลงโทษทางวินัย ของข้าราชการ พนักงานมหาวิทยาลัย พนักงานราชการ ลูกจ้างประจำ และพนักงานพิเศษเงินรายได้ ไม่ถูกต้อง และเห็นว่าการกระทำของผู้อุทธรณ์ไม่เป็นความผิดวินัย หรือพยานหลักฐานยังฟังไม่ได้ว่าผู้อุทธรณ์กระทำผิดวินัย ให้มีมติให้ยกโทษ และสั่งให้ผู้ออกคำสั่งดำเนินการแก้ไขให้เหมาะสม

(๗) หากเห็นว่าข้อความหรือถ้อยคำในคำสั่งให้ออกจากราชการหรือคำสั่งลงโทษทางวินัย คลาดเคลื่อนหรือไม่สอดคล้องให้มีมติแก้ไขเปลี่ยนแปลงข้อความหรือถ้อยคำให้ถูกต้องเหมาะสม

(๘) หากเห็นว่าการสั่งให้ออกจากราชการหรือคำสั่งลงโทษทางวินัย ไม่ถูกต้องหรือไม่เหมาะสมกับความผิด และเห็นว่ากรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาว่าผู้อุทธรณ์กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ให้มีมติแจ้งให้ผู้ออกคำสั่ง ทบทวนการดำเนินการ และสั่งการใหม่ให้ถูกต้องเหมาะสมต่อไป

(๙) หากเห็นว่าการสั่งให้ออกจากราชการหรือสั่งลงโทษทางวินัย ไม่ถูกต้องหรือไม่เหมาะสม โดยเห็นว่าผู้อุทธรณ์อาจเข้าข่ายความผิดตามมาตรา ๕๗ (๔) หรือ ๕๗ (๕) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ให้มีมติแจ้งเสนอสภามหาวิทยาลัย ให้พิจารณาให้ผู้ออกคำสั่งทบทวนการออกคำสั่ง และสั่งการใหม่ให้ถูกต้องเหมาะสมต่อไป

(๑๐) หากเห็นว่าสมควรดำเนินการโดยประการอื่น เพื่อให้เกิดความเป็นธรรมและถูกต้องตามกฎหมาย ให้มีมติดำเนินการได้ตามสมควรแก่กรณี การออกจากราชการของผู้อุทธรณ์ไม่เป็นเหตุที่จะยุติการพิจารณาอุทธรณ์ แต่จะมีมติตาม (๔) หรือ (๕) ก็ได้ และหากเป็นการออกจากราชการเพราะตายจะมีมติตาม (๘) ก็ได้เช่นกัน

ในกรณีที่มีผู้ถูกลงโทษทางวินัยในความผิดที่ได้กระทำร่วมกัน และเป็นความผิดในเรื่องเดียวกัน โดยมีพฤติการณ์แห่งการกระทำอย่างเดียวกันและถูกคำสั่งลงโทษเช่นเดียวกัน เมื่อผู้ถูกลงโทษคนหนึ่งใช้สิทธิอุทธรณ์คำสั่งลงโทษดังกล่าว และผลการพิจารณาเป็นคุณแก่ผู้อุทธรณ์ แม้ผู้ถูกลงโทษคนอื่นจะมีได้ใช้สิทธิอุทธรณ์ หากพฤติการณ์ของผู้ที่ไม่ได้ใช้สิทธิอุทธรณ์เป็นเหตุในลักษณะคดีอันเป็นเหตุเดียวกับกรณีของผู้อุทธรณ์แล้ว ให้มีมติให้ผู้ที่ไม่ได้อุทธรณ์ได้รับการพิจารณาการลงโทษให้มีผลในทางที่เป็นคุณเช่นเดียวกับผู้อุทธรณ์

ข้อ ๒๓ เมื่อสภามหาวิทยาลัยมีมติตามข้อ ๒๒ แล้วให้ผู้บังคับบัญชาซึ่งเป็นผู้สั่งให้ออกจากราชการหรือสั่งลงโทษ สั่งหรือปฏิบัติให้เป็นไปตามมตินั้น โดยให้ดำเนินการให้แล้วเสร็จภายในสิบห้าวันนับจากวันที่ได้รับแจ้งผลพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์จากสภามหาวิทยาลัย

เมื่อผู้บังคับบัญชาซึ่งเป็นผู้สั่งลงโทษได้ดำเนินการตามมติของกรรมการแล้ว และแจ้งผลวินิจฉัยอุทธรณ์ของคณะกรรมการ พร้อมแจ้งสิทธิที่กำหนดในข้อ ๒๔ ให้ผู้อุทธรณ์ทราบภายในสิบห้าวันนับตั้งแต่วันที่ผู้บังคับบัญชา ซึ่งเป็นผู้สั่งลงโทษได้ดำเนินการตามมติสภามหาวิทยาลัย

ข้อ ๒๔ กรณีที่คณะกรรมการมิได้พิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ให้แล้วเสร็จภายในเก้าสิบวัน หรือกรณีที่ผู้อุทธรณ์ไม่พอใจในคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของคณะกรรมการ ให้ผู้อุทธรณ์มีสิทธิฟ้องคดีต่อศาลปกครองได้ตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดในกฎหมายว่าด้วยการจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง

ข้อ ๒๕ การนับระยะเวลาอุทธรณ์ตามข้อบังคับนี้ สำหรับระยะเวลาเริ่มต้นให้นับวันถัดจากวันแรกแห่งเวลานั้นเป็นวันเริ่มนับระยะเวลา ส่วนเวลาสิ้นสุดหากวันสุดท้ายแห่งระยะเวลาอุทธรณ์ตรงกับวันหยุดราชการให้นับวันเริ่มเปิดทำการใหม่เป็นวันสุดท้ายแห่งระยะเวลาสิ้นสุดอุทธรณ์

หมวด ๔

การร้องทุกข์และการพิจารณา

ข้อ ๒๖ ข้าราชการ พนักงานมหาวิทยาลัย พนักงานราชการ ลูกจ้างประจำ และพนักงานพิเศษเงินรายได้ อาจารย์ทุกขได้ในกรณีดังนี้

(๑) กรณีที่เห็นว่าตนไม่ได้รับความเป็นธรรมเนื่องจากการกระทำหรือคำสั่งของผู้บังคับบัญชา เป็นต้นว่า ผู้บังคับบัญชาใช้อำนาจหน้าที่ปฏิบัติต่อตนโดยไม่ถูกต้องหรือไม่ปฏิบัติต่อตนให้ถูกต้องตามกฎหมาย

(๒) กรณีมีความคับข้องใจเนื่องจากการกระทำหรือคำสั่งของผู้บังคับบัญชาต่อตน ดังนี้

(ก) บริหารงานบุคคลโดยเลือกปฏิบัติอย่างไม่เป็นธรรม เพราะเหตุแห่งความแตกต่างในเรื่องถิ่นกำเนิด เชื้อชาติ ภาษา เพศ อายุ สภาพทางร่างกายหรือสุขภาพ สถานะของบุคคล ฐานะทางเศรษฐกิจหรือสังคม ความเชื่อทางศาสนา การศึกษาอบรมหรือความคิดเห็นทางการเมืองอันไม่ขัดต่อกฎหมาย

(ข) ไม่มอบหมายงานให้ปฏิบัติ

(ค) ประวิงเวลาหรือหน่วงเหนี่ยวการดำเนินการบางเรื่อง เป็นเหตุให้เสียสิทธิหรือไม่ได้รับสิทธิประโยชน์อันพึงได้ในเวลาอันสมควร

ข้อ ๒๗ กรณีที่ข้าราชการ พนักงานมหาวิทยาลัย พนักงานราชการ ลูกจ้างประจำ และพนักงานพิเศษเงินรายได้ ไม่ได้รับความเป็นธรรมหรือมีความคับข้องใจที่อาจารย์ทุกขได้ตามข้อ ๒๖ ให้ดำเนินการดังนี้

(๑) ร้องทุกข์ต่อผู้บังคับบัญชาของผู้เป็นเหตุแห่งการร้องทุกข์ เพื่อแก้ไขเหตุแห่งการร้องทุกข์ภายในสามสิบวัน

(๒) หากพ้นกำหนดระยะเวลาที่ต้องแก้ไขแล้ว ให้ยื่นคำร้องทุกข์ต่อประธานภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ครบกำหนดระยะเวลาที่ต้องแก้ไข

ข้อ ๒๘ การร้องทุกข์และการพิจารณาร้องทุกข์ ให้นำความในหมวด ๓ มาใช้โดยอนุโลม

บทเฉพาะกาล

ข้อ ๒๙ เมื่อข้อบังคับนี้มีผลใช้บังคับ ให้การพิจารณาการอุทธรณ์หรือการร้องทุกข์ที่อยู่ระหว่างพิจารณาก่อนที่ข้อบังคับนี้มีผลบังคับใช้ ให้ใช้ข้อบังคับมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี ว่าด้วยคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ประจำมหาวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๖๒ ประกอบการพิจารณาไปจนกว่าจะแล้วเสร็จ

ข้อ ๓๐ เมื่อข้อบังคับนี้มีผลใช้บังคับและยังมิได้มีการแต่งตั้งคณะกรรมการอุทธรณ์ชุดใหม่ ให้คณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ ตามข้อบังคับมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลว่าด้วยคณะกรรมการอุทธรณ์ และร้องทุกข์ประจำมหาวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๖๒ ปฏิบัติหน้าที่ต่อไปจนกว่าจะได้มีการแต่งตั้งคณะกรรมการ ตามข้อบังคับนี้

ประกาศ ณ วันที่ ๑๐ เดือน ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๖๗

พลเอก

อ. เกื้อสกุล
(ธงชัย เกื้อสกุล)

อุปนายกสภามหาวิทยาลัย ปฏิบัติหน้าที่
นายกสภามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี